

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **R. H.**
bytem X
toho času ve výkonu trestu ve X
zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Jiráskovou
sídlem Dlouhá 39, Praha

proti

žalované: **Vězeňská služba ČR - Věznice Vinařice**
sídlem Vinařice 245, Vinařice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. VS-46234-3/ČJ-2020-800532

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. VS-46234-3/ČJ-2020-800532, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Jiráskové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

Průběh přestupkového řízení

1. Podle záznamu o kázeňském přestupku ze dne 21. 2. 2020 došlo téhož dne v 10:58 při výdeji stravy pro odsouzené ve velké jídelně k vzájemnému napadení mezi žalobcem a odsouzeným R. F.. Do roztržky se přidali odsouzení L. S a T. L.. Na vzniklou situaci zareagoval inspektor prap. R. K. vyhlášením tísňového signálu, odtržením odsouzených od sebe a odvedením žalobce přes malou jídelnu ven. Dle záznamu zpracovaného prap. K. je v části „Další důkazní prostředky“ uvedeno „vlastní zjištění“. Žalobce k tomu do záznamu téhož dne uvedl: „*Byl jsem napaden. Je mi to líto.*“
2. Dne 22. 2. 2020 se k věci vyjádřil prap. K. jako svědek. Uvedl, že zřetelně viděl žalobce, jak po předchozím napadení napadl R. F. ve chvíli, kdy na něj F. již neútočil.
3. Žalobce se k věci vyjádřil ještě dne 22. 2. 2020, kdy znovu uvedl: „*Byl jsem napaden.*“
4. Rozhodnutím žalované ze dne 22. 2. 2020 (dále jen „rozhodnutí o kázeňském přestupku“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“), kterým je stanoveno, že odsouzený je povinen ve výkonu trestu dodržovat stanovený pořádek a kázeň a dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku. Žalobci byl podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu na 5 dnů. Dle odůvodnění bylo spáchání kázeňského přestupku prokázáno vlastním zjištěním příslušníka žalované (tj. svědka prap. K.), který v úředním záznamu uvedl, že zřetelně viděl, jak žalobce na F. zaútočil po předchozím napadení F. ve chvíli, kdy na něj F. již neútočil. V průběhu kázeňského řízení nebyly zjištěny další skutečnosti, které by měnily povahu kázeňského přestupku a zavinění žalobce. K druhu a výši kázeňského trestu bylo přistoupeno se zájmem na dosažení účelu trestu, dále s přihlédnutím k závažnosti přestupku, který byl spáchán porušením základních povinností žalobce a s přihlédnutím k tomu, že žalobce do té doby nebyl kázeňsky trestán a byl několikrát kázeňsky odměněn.
5. Proti rozhodnutí o kázeňském přestupku podal žalobce dne 25. 2. 2020 stížnost. Uvedl, že jeho jednání nemělo být posouzeno jako kázeňský přestupek z důvodu absence protiprávnosti. Z jeho strany totiž nedošlo k zaviněnému porušení zákona, neboť jednal v nutné obraně. Svým jednáním pouze odvracel další přímo hrozící útok ze strany R. F. Žalobce byl napaden prudkým útokem směřovaným do obličeje, a to bez jakéhokoli varování. Jeho reakce tedy byla vynucena jednáním útočníka, kdy žalobce nemohl situaci řešit útekem (například s ohledem na blízkost soukmenovců F., tedy L. S. a T. L.). Nemohl tedy jinak odvrátit výhružkami naznačovaný další útok ze strany F.. V rámci nutné obrany není nezbytné vyčkat na samotné započetí útoku. Vždy je nutné přihlédnout k celkovému kontextu situace. Ten byl v daném případě dán tím, že žalobce musel čelit F., který mu již v minulosti byl znám svou agresivitou a násilností. Dalo se jasně předpokládat, že má

v úmyslu pokračovat. Žalobce se snažil učinit veškerá preventivní opatření, která by zabránila útoku ze strany F., který proti němu v minulosti vystupoval velice agresivně a výhrůžně. Žalobce dokonce požádal o předčasné ukončení svého studia. Svou písemnou žádost, včetně odůvodnění minimalizací agresivních výpadů vůči jeho osobě ze strany F., předal nedlouho před předmětným útokem. Samotná forma obrany byla zcela přípustná. Obrana nemusí být jen pasivní, může být též aktivní. Tím se z obránce nestává útočník. Žalobce byl v době útoku ve velikém psychickém tlaku, obklopen dalšími soukmenovci F.. Za celou dobu pobytu ve věznici nespáchal žádný kázeňský přestupek, naopak mu bylo uděleno 9 odměn. Je klidný a nevyhledává konflikty.

6. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 28. 2. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o kázeňském přestupku. Žalovaná konstatovala, že s ohledem na vyjádření svědka, který uvedl, že zřetelně viděl, jak žalobce napadl F. v době, kdy na něj F. již neútočil, se nemůže jednat o nutnou obranu. Útok ze strany F. netrval a ani bezprostředně nehrozilo, že by znovu nastal. Dále konstatovala, že spáchání a zavinění přestupku žalobcem je prokázáno zjištěním příslušníka žalované, svědka prap. Kotka. Při ukládání kázeňského trestu nebyla překročena žádná pravomoc. V rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo zohledněno dosavadní bezproblémové chování žalobce a nebyl uložen kázeňský trest v maximální výši. Proto lze trest považovat za uložený v souladu s účelem výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil. Kázeňský trest mu byl uložen v souladu se všemi zásadami kázeňského řízení.

Shrnutí žaloby

7. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje jeho zrušení a stejně tak zrušení prvostupňového rozhodnutí.
8. Žalobce v první řadě namítá, že žalovaná nedostatečně reflektovala argumentaci žalobce uplatněnou ve stížnosti. Žalobce ve stížnosti namítal, že odvracel další přímo hrozící útok ze strany F.. Žalobce uváděl, že jednání nebylo možné posoudit jako kázeňský přestupek z důvodu absence protiprávnosti. Žalobce byl napaden prudkým útokem do obličeje a jeho následná reakce proto byla vynucenou reakcí, v níž se pouze pokoušel odvrátit přímo hrozící útok ze strany útočníka. Věc taky nemohl řešit např. útekem, protože se v blízkosti nacházeli soukmenovci F.. Ze strany žalobce se tak jednalo o jednání v nutné obraně, což je okolnost vylučující protiprávnost. Dále v žalobě opakuje své námitky uplatněné ve stížnosti (viz odst. 5 tohoto rozsudku).
9. Podle žalobce žalovaná nevypořádala všechny jeho stížnostní námitky a rezignovala na řádné zjištění skutkového stavu a rovněž na aplikaci správné právní kvalifikace. F. byl při útoku obklopen svými dvěma soukmenovci. Po aktivní obraně žalobce došlo k hromadnému útoku na něj, kdy v jenom momentě musel čelit útoku tří osob, které mu způsobily újmu na zdraví v oblasti obličeje a hrudníku. Při tomto postavení navíc docházelo ze strany F. k verbálním útokům a k výhrůžkám fyzickým násilím (ještě před obranou žalobce). Pohyb žalobce měl v zásadě pouze obranný charakter a snažil se jím motivovat F. k zanechání dalšího útoku. Žalobce pouze F. odstrčil v oblasti hrudníku.

Dále žalobce odkazuje na trestněprávní judikaturu k otázce nutné obrany s tím, že je třeba ji aplikovat též v případě přestupkového řízení [v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 35/2008 - 51].

10. Závěrem žaloby žalobce poukazuje na § 58 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška č. 345/1999“), podle něhož je žalovaná povinna rozhodnout o kázeňském trestu po náležitém objasnění. Žalovaná je podle žalobce také povinna se při rozhodování o kázeňském trestu řídit všemi zásadami správního řízení uvedenými ve správním řádu, tedy i zásadou materiální pravdy. Podle žalobce nebyl v řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, byly učiněny nesprávné právní závěry a rozhodnutí o stížnosti je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve vyjádření zrekapitulovala průběh řízení a obsah žaloby. K samotné žalobě uvedla pouze, že se neztotožňuje s argumentací žalobce. Má za to, že v kázeňském řízení bylo prokázáno zaviněné jednání žalobce naplňující skutkovou podstatu přestupku a že kázeňské řízení proběhlo v souladu se zákonem o VTOS. Při vydávání rozhodnutí byl řádně zjištěn skutkový stav a bylo přihlédnuto k závažnosti jednání žalobce. Z uvedených důvodů žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

12. Soud úvodem konstatuje, že přezkum uložených kázeňských trestů spadá do působnosti správního soudnictví [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2012, č. j. 8 As 48/2012 - 50, bod 15].
13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je až na určité výjimky vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a to i při přezkumu rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 - 110).
14. Podle § 28 odst. 1 zákona o VTOS: *„Odsouzený je ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany.“*
15. Podle § 47 odst. 1 zákona o VTOS: *„Kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského*

trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.“

16. Podle § 58 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 „[o] uložení kázeňského trestu je třeba rozhodnout co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku a jeho náležitém objasnění“, dále podle odst. 2 „[o] kázeňském přestupku odsouzeného se sepiše záznam na předepsaném tiskopisu. Ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného. Uložení kázeňského trestu, jeho druh a důvod uložení se zaznamená do osobní karty odsouzeného“, dále podle odst. 3 „[v] řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědí s jejich vlastnoručním podpisem. Doznání odsouzeného nezabavuje příslušného zaměstnance Vězeňské služby povinnosti přezkoumat a dostupnými prostředky prověřit všechny okolnosti skutku“, a podle odst. 4 „[p]řed uložení kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Vyjádření odsouzeného se uvede na předepsaném tiskopisu a předloží odsouzenému k podpisu. Odmítne-li odsouzený vyjádření podepsat, uvede příslušný zaměstnanec Vězeňské služby tuto skutečnost včetně důvodu odmítnutí a připojí datum a svůj podpis.“
17. Podle § 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem. Podle odst. 2 nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.
18. Žalovaná je povinna se v rozhodnutí o stížnosti (tj. v napadeném rozhodnutí) vypořádat se všemi námitkami, které žalobce v rámci stížnosti vznesl. Této své povinnosti v nyní posuzované věci skutečně nedostála, jak je namítáno v žalobě.
19. Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 21. 5. 2013, č. j. 8 A 119/2011 - 34, uvedl: „Kázeňský trest lze dle zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložit jen tehdy, jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného (§ 47). Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2011 vymezil kázeňský přestupek, spočívající v porušení povinnosti zakotvené v § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, tak, že „žalobce porušil zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku.“ Žalobce od počátku prošetřování svého údajného deliktu tvrdil, že se pouze bránil útoku spoluvězně L. T. a svou fyzickou aktivitu směřoval toliko k tomu, aby zabránil jeho dalším útokům. Pokud by bylo toto tvrzení pravdivé, nepochybně by žalobce žádnou svou povinnost neporušil, neboť nelze na nikom spravedlivě požadovat, aby strpěl fyzické útoky, aniž by se je pokusil odvrátit. Bylo tedy na zaměstnancích Vězeňské služby, aby tyto okolnosti řádně prošetřili a postavili najisto, čeho se žalovaný dopustil, neboť takové zjištění je podmínkou pro náležitou právní kvalifikaci jeho jednání. Úloha žalobce při vyprovokování potyčky a jejím následném průběhu je rozhodující

skutečností pro posouzení jeho jednání z hlediska porušení kázně či jiných pravidel vztahujících se na osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. V tomto ohledu je značný rozdíl mezi tím, zda žalobce svého spoluvězně bezdůvodně napadl, nebo se jednalo o vzájemnou potyčku vyvolanou např. v důsledku předchozího slovního konfliktu, nebo žalobce toliko odvracel nevypovokované útoky svého spoluvězně. Nelze tak bez dalšího uzavřít, že žalobce porušil zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, pokud se správní orgán nevypořádá s těmito rozhodujícími okolnostmi.“

20. V nyní posuzované věci je situace do značné míry podobná. I zde žalobce od počátku tvrdí, že byl napaden, a ve stížnosti výslovně namítal, že svým jednáním odvracel další přímo hrozící a výhružkami naznačovaný útok ze strany F..
21. S touto argumentací se žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádala. Žalovaná sice s odkazem na výpověď svědka prap. K. uvedla, že žalobce F. napadl v momentě, kdy na něj F. již neútočil. Tuto argumentaci by bylo možné akceptovat jako odpověď na obranu žalobce v případě, že by žalobce odvíjel svoji argumentaci nutnou obranou od již proběhnuvšího útoku ze strany F.. V případě, že F. již se svým útokem přestal, by nebyla ve vztahu k tomuto útoku splněna jedna z podmínek nutné obrany, že žalobce odvracel „přímo hrozící nebo trvající útok“.
22. Žalobce však ve stížnosti opakovaně obhajoval své jednání tím, že „odvracel přímo hrozící další útok ze strany odsouzeného R. F.“ (str. 2 stížnosti; zdůraznění doplněno soudem), že nemohl „jinak odvrátit výhružkami naznačovaný další útok ze strany útočníka“ (str. 3 stížnosti; zdůraznění doplněno soudem) a že „se dalo jasně předpokládat, že [F.] má v úmyslu v útoku pokračovat“ (str. 3 stížnosti). Žalobce tedy ve stížnosti namítal, že mu po prvotním napadení ze strany F. z jeho strany hrozil další fyzický útok, který F. výhružkami naznačoval. Tuto argumentaci však žalovaná pominula. Ani svědek prap. K. se ve své výpovědi nevyjádřil k tomu, zda žalobci ze strany F. hrozil další fyzický útok (pouze bez bližších podrobností vypověděl, že předchozí útok F. již netrval). Z jeho svědecké výpovědi tedy nelze usuzovat na to, zda je tvrzení žalobce uplatněné ve stížnosti pravdivé či nikoliv. Není tak zřejmé, o jaké důkazy se opírá tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, že žalobci další napadení bezprostředně nehrozilo. Přitom pokud by byla tvrzení žalobce pravdivá, skutečně by mohlo jít za splnění dalších zákonných podmínek o nutnou obranu, která by vylučovala jeho přestupkovou odpovědnost.
23. Soud pro úplnost připomíná, že odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Tento orgán je tedy odpovědný i za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a nese odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50, odst. 14). V tomto případě se žalovaná spokojila toliko s jedním velmi stručným vyjádřením jednoho svědka (které však tvrzení žalobce nevyvrací, jak je vysvětleno výše), přičemž důkazů k provedení, zejména svědeckých výpovědí se nabízelo s ohledem na místo konfliktu nepochybně mnohem více.
24. Soud ve výše uvedeném (a pro věc zásadním) ohledu shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaná se fakticky nijak nevypořádala s námitkou žalobce, že svým jednáním odvracel

další přímo hrozící (nikoliv již proběhnuvší) útok ze strany F.. Současně samo strohé tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, že žalobci bezprostředně nehrozilo, že by útok znovu nastal, nemá oporu ve vyjádření svědka prap. K. ani v jiné listině založené ve správním spise. Je tak současně dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

25. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud zdůrazňuje, že tímto rozsudkem nezavazuje žalovanou k tomu, aby konstatovala naplnění zákonných podmínek pro nutnou obranu, ale k tomu, aby se tvrzeními žalobce v tomto ohledu skutečně zabývala. To s ohledem na výše uvedené předpokládá též doplnění dokazování za účelem zjištění, zda žalobci v době jeho jednání vůči F. přímo hrozil z jeho strany další útok a vůbec za účelem zjištění, jak konkrétně konflikt v jídelně proběhl. Zjištění konkrétních skutkových okolností celého konfliktu je podstatné nejen z hlediska samotné přestupkové odpovědnosti žalobce (tj. pro posouzení toho, zda se žalobce kázeňského přestupku dopustil), ale i pro případné uložení spravedlivého kázeňského trestu, neboť ten musí být úměrný závažnosti spáchaného přestupku (§ 47 odst. 2 zákona o VTOS).
26. Soud neshledal důvod pro současné zrušení rozhodnutí o kázeňském přestupku podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť podstata vytýkaných vad spočívá v postupu žalované v rámci rozhodování o stížnosti. Není přitom vyloučeno, že tyto vady budou moci být zhojeny v dalším řízení o stížnosti žalobce.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupkyně žalobce provedla v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak je celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobce rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobce plátkyní daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů účastníka i náhrada této daně, kterou je jeho zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu